

Frits Clausens tale ved S. A. Fest

Taler

Frits Clausen
Formand for Danmarks
Nationalsocialistiske
Arbejderparti

Dato

9. februar 1936

Sted

Østerløgum

Før os, der som Unge før Krigen fik Lov til at opleve den nationale Kamp hernede i vort Hjemland og efter Krigen fik Lov til at opleve Genforeningen, vil Dagene omkring den 10. Februar, hvor Afstemningen fandt Sted, altid være knyttet til Minderne om den Stortid, vi den Gang fik Del i.

Da Dagen oprandt, hvor vi paa parlamentarisk Vis skulde stemme om Landets og Folkets fremtidige Skæbne, gik der en orkanagtig Storm over vort Land, som sled i de Tusinder af Dannebrogflag, der fra nyrejste og umalede Flagstænger vagede fra næsten hvert Hus i Landet. Stormen kom fra Sydvest, og den tvang saaledes alle Flag til at vise mod Nord, saa det kunde se ud til, at selve Naturkræfterne vilde gribe ind og vise os Vej.

Det var dog ikke denne Orkans vældige fysiske Magt, der drev os hjem til Danmark. Det var andre Kræfter, der fuldbragte dette store Vidunder. Det var de Kræfter, der blev nævnt i Opraabet, som Vælgerforeningen havde udstedt, for at kalde os frem til Valg. Dette Opraab begyndte med Ordene:

Sønderjyder!

"Nu er Dagen der, vi vil hjem. Hvad Slægtled har troet paa, Fædrene kæmpet og Mødrene grædt for, Haabet, der har baaret vore Sønner over Krig og Død, skal nu gaa i Opfyldelse."

Det var Troen, der vandt Sejr, det var Haabet, der blev til Sandhed, og det var Kærligheden, der høstede sin Løn. Det var disse Kræfter, der bragte Sønderjylland tilbage til Danmark.

Ogsaa de rejste den Gang en Storm, der gik igennem vort Folk og bragte en

Bølge af Glæde med sig, som den kun sjældent kan gribe et helt Folk. Den bragte Glæde til alle, der som Danske oplevede denne Tid, selv de Fædre og Mødre, Enker og Fæstemøer, hos hvem Sorgens Taarer endnu fyldte Øjet, følte denne Glæde, fordi den var den mest sande, store og dybe Glæde, vi Mennesker kan eje.

Den gjorde os ikke kaade og overstadige, storpralende og overmodige, som Lystighedens vilde og berusende Glæde saa let gør det, men den løftede os over Smaasindet og bortjog derfor ogsaa alle smaalige Tanker om Hævn og Gengældelse overfor de Modstandere, der var kuet af Skuffelsens og Nederlagets Smerte. Genforeningen med Danmark blev ikke kun til en Fest, men den blev til en Højtid, en Folkehelg.

Derfor voksede ogsaa det Ønske frem i Folket at mindes denne Tid ved de aarlige Mindefester, der afholdes for at Minderne skulde gøres levende for senere Slægter, saa de kan styrkes og højnes i den Aand, der bar os Sønderjyder oppe i Udlændighedens Aar og bar os hjem igen til Danmark, den Aand, der fylder os med den store og hellige Følelse, der gør vort Land til Fædreland.

Det var den Aand, der fyldte vore Forfædre, da de med Sværdet i Haand kæmpede for Frihed, Liv og Fred. Det var den Aand, der besjælede vort Folk, da vi i Udlændighedens Aar kæmpede paa Aandens Grund for Fædreland og Sprog.

Det er denne Aand, man ved Afstemningsfesten i vor største sønderjydske By i Morgen Aften vil lade Hr. Statsminister Stauning værne om, idet man har indbudt ham som Taler ved Afstemningsfesten i Haderslev. Vore hjemlige internationale Marxister har jo i den senere Tid spillet Rollen som nationale og maaske er der nogle af de godtroende, som mener det ærligt med deres nationale Følelser, der tror paa dem. Vi Nationalsocialister gør det ikke, thi vi ved, at det ikke har været store nationale Begivenheder, som f. Eks. Genforeningen, der har ført dem tilbage til deres Folk; men det er nærmest de senere Tiders politiske Rørelser, der har vist dem det formaalstjenlige i at udgive sig for nationale. Vi mindes i denne forbindelse, at Hr. Staunings gode Ven, den svenske Marxist Per Albin Hansson for nogle Maaneder siden i Studenterforeningen i København udtalte, at Marxismen ikke kunde gennemføres lettere end ved Hjælp af de borgerlige Partier.

Det er disse Partier, der i Modsætning til Marxisterne, i hvert Fald har værnet noget om de nationale Traditioner. Det skal heller ikke nægtes, at der indenfor disse Partiers Rammer er Folk, som mener det ærligt med deres nationale Følelser. Man har derfor ogsaa taget et vist Hensyn til disse ærligt nationalt sindede Kredse, naar man, maaske af Frygt for at Hr. Stauning vilde være noget uvant i sin Rolle som national Taler, og saa har indbudt Peter Grau som Taler. "Hvo meget bringer, lidt til hvermand bringer, og alle gaar tilfredse hjem."

Saa langt er vi kommen, at vi skal have marxistiske Talere til at værne om den Aand, der holdt os Sønderjyder oppe i Udlændighedens Aar og der holdt Maalet frem for alle vore nationalbevidste Landsmænd om, at Sønderjylland igen skulde vindes. Det er et Tegn paa, hvor svækket denne Aand er blevet, der ikke alene har styrket de senere Generationer i vort Folk i Haabet om en national Fremtid, men der til alle Tider har virket i vort danske Folk og skabt og bevaret alt, hvad der er dansk. Det var denne Aand, der bevarede Danmark for os Sønderjyder og det var den, der bevarede os for Danmark.

Da vort Hjemland efter Krigen i 1864 kom under prøjsisk Styre, var det langt mere end et militært Nederlag, der ramte Danmark. Vort Folk var grebet af en Sorg, som vi Nutidsmennesker næsten ingen Forestilling kan gøre os om. Tillige var Folket grebet af en stor Angst for, om Danmark overhovedet som en fri og selvstændig Nation vilde kunne overleve de Saar, Krigen havde slaæet.

Men da vaagnede Holger Danskeaanden, og skønt Danmark "med Blusel tænkte paa sit Nederlag," fik det nyt Livsmod og tænkte paa "at optugte en ny Helteslægt af Ynglinger i Plade, Drengene klædt i Staal, en Pigeflok, som ej Hjemmet vrager, Mænd med faste Hjerter, fromme, stærke Kvinder – det blev atter Danmarks Maal." "Hvad udad tabtes, maa indad vindes" lød det i stærk og mandig nordisk Røst.

Men i den samme Tid havde Liberalismen faaet Fodfæste i Danmark og dens individuelle Frihed og dens Kræfters frie Spil havde givet Jødedommen samme Ret i Landet som Landets egne Børn. Den Aand, som de bragte med sig, prægede et andet Ord, som lød: "Hvad kan det nytte?"

Hvad kunde det nytte, at tænke paa en national Fornyelse, hvad kunde det nytte, at tænke paa en Genforening af det tabte Land? "Kun Taaber og Folk uden Indflydelse kunde have saadanne Tanker" skrev Jøden Marcus Rubin, der

var Nationalbankdirektør i Danmark.

Med Foragt saa vi danskbevidste Sønderjyder og alle voro nationalbevidste Landsmænd paa dem, der foreholdt os detto fejge og pjaltede Spørgsmaal, der vilde lade vore Tusindaars Minder blive til Spot, medens en fremmed hvislende og giftig Snog frækt sig i Solskinnet bredte. Vi vilde vente og ikke forsage; vi vilde bære de tunge Forsmædelsesdage, thi vi vidste, at atter skulde i Danmark en Morgen dog gry.

Og Dagen kom, som vi havde set den i Drømme, da Dannebrog igen blev hejst over vort Hjemland. Det kunde nytte.

Det mærkede ogsaa de Kredse, der havde villet forlokke os til at opgive vor Kamp. De opdagede, at man ogsaa med Held kunde spekulere i Nationalfølelse, hvorved vore hjemlige Sjakrere og Børshajer indtjente den pæne. Gevinst af 300 Mill. Kroner. Derfor fortsatte man den Spekulation i dansk Nationalfølelse, som vi ser saa tydelige Udslag af idag.

Den jødiske Liberalismes Aand har sejret. Nu siger selv de Kredse, som før sagde: Det skal ej ske, "Hvad kan det nytte?"

Hvad kan det nytte, at benægte Hr. Staunings store Fremgang ved det sidste Valg? Hvad Gavn har man af at have Landets talmæssigt stærkeste Parti imod sig? Man maa se at forhandle sig til Rette med de mægtige; man maa se at faa det mest mulige ud af Forholdene, som de er, hedder det i den liberalistiske Tankegang. Derfor lukker man Øjnene eller tager Maske paa og enes saa som Demokrater i en Folkefront, der, hvis den skulde sejre, vil vise alle sande Danske, at det nu ikke kan nytte mere, og alle Jøder vil den vise, at det alligevel kunde nytte for en Overgang at spille paa de nationale Streng. Da stryger de hele Resten af Gevinsten til sig.

Det er Aanden, der skal forme de Ord, som skal holde Folkelivet oppe, og denne Aand er borte, hvor de Folk skal mane stærke Minder frem, som har forhaanet dem, som undlod at stemme, da Begivenhederne, de knyttet til, skulde lovfæstes.

Man kan ordret gentage de stærke Ord, der engang blev formet af en stærk og levende Folkeand, man kan udtrykke deres Tanker med andre og nye Ord;

men uden Aanden bliver det til de kolde og livløse Fraser, der nu lyder fra de fleste nationale Mindefester hernede.

Ingen fornemmer bedre end Ungdommen, hvor hult og tomt de Ord lyder idag, der var virkelige Kraftensord den Gang, de for første Gang blev udtalt, Ord, som kunde vække Folk af Dvale. Derfor søger Ungdommen ogsaa andre Veje og lader sig højst lokke til Festen ved den Underholdning og Dans, man mere og mere sætter i Forbindelse med de nationale Møder. Ikke een, men mange Gange har der staaet Annoncer i Bladene om nationale Fester, hvor der vil være Bal "efter en kort (!) indledende politisk Tale." Ungdommen, der samles der, gider ikke høre for lange Taler. Den foretrækker Dansen.

Men den Ungdom, der ærligt føler for sit Folk, følger derfor heller ikke disse Lokketoner. Den søger andre Veje, ikke fordi den er verdensfjern og Modstander af Ungdommens Glæde, men fordi den er blevet klar over, at Tiden nu er inde til at lægge alt til Side for at gaa i Kampen for Folk og Fædreland. Den vender sig bort fra Liberalismens Nydelsesprincip og vil være med til at yde. Den vender sig bort fra Marxismens demokratiske Lighedsprincip i Begæret efter materielle Goder og kræver Lighed gennemført i Offeret og i Tjenesten for Fædrelandet. Den søger efter det Fællesskab, der ligestiller den i Ansvarsbevidstheden overfor dens Folk, i Pligten overfor den historiske Virkelighed.

Det er en saadan Ungdom, der har indbudt til Fest her i Aften. Det er en Flok af den store Ungdomsskare, der i stigende Grad samler sig omkring vor Bevægelses Banner.

Ud af Tidens Løssluppenhed har den stillet sig op i Række og Geled med Vilje til at holde Trit, Retning og Afstand. Ud af Demokratiets formløse Masse har den dannet en Blok, der har Form. Som vort Partis politiske Soldater staar den foran os opfyldt af Viljen til i et sandt Kammeratskab at underordne sig Fællesskabets Aand.

Den fornægter ikke den gamle Vikingeaand, der i sin Tid bandt vort Folks Mænd sammen i Kampenheder gennem den store og bindende Tanke at ville værne Folkets Liv og Ære. Den føler sig i Pagt med alle danske Helte, der "drog af Sted" for at drage Sværd fra Bælte og at ramme Fjenderne dermed. Den føler sig ikke mindst i Pagt med den tapre Landsoldat, der stod paa Fredericias Vold,

der sejrede ved Mysunde, holdt Stand ved 18 Sandelmark og faldt paa Dybbøls blodvædede Bjerg.

Det er denne gamle nordiske Soldateraand, man har forsøgt at kvæle i vort Folk. Man har rejst en politisk Diskussion om Forsvarssagen og gjort det til et Spørgsmaal, om vi overhovedet skal forsvare vort Land og kæmpe for vort Folks Selvstændighed og Frihed.

Et saadan Spørgsmaal behøver man ikke at stille til os Nationalsocialister, thi hele vor Bevægelse er jo bygget op paa, at kæmpe for gamle Danmark, at værgede dets Fremtid og dets Ære, selv om vi skal bringe Livet som Indsats.

Ja, I er krigsgale, siger man saa til os. Nej, tværtimod, svarer vi. Vi ved for meget om, hvad Krig vil sige, og ikke mindst vi hernede i Sønderjylland lever endnu i alt for nær Tilknytning til Minderne fra Verdun, Masurien og hvad alle de frygtelige Valpladser fra den sidste store Krig hedder, til at vi nogensinde kunde blive beskyldt for at være krigsgale. Vi, der har set Krigens Ødelæggelser, elsker vort Land for højt til, at vi kunde ønske os det som Krigsskueplads. Det var jo dette skønne Land med dets Dale og Bakker, med dets Skove og med dets store Flader, der steg endnu lysere og skønnere frem i vore længselsfulde Drømme, da vi oplevede Krigens frygtelige Rædsel og Gru. Vi siger med vor danske Sanger, den sjællandske Digter Christian Richardt:

Krig er Jammer, Krig er Nød, en Smertens Brand for mange, Krig er Savn og Saar og Døds og tunge Klagesange.

Men vi bliver derfor ikke til Pacifister i moderne Forstand. Vi bliver ikke ved de første Linier i Chr. Richardts Digt, men vi følger ham videre, naar han siger:

Hvad er bedst, et dødsigt Blundmed Fred som Hovedpude, eller Dysten, frejdig sund med Stormene derude !

Og vi slutter os til hans Tanke, naar han ved Digtets Slutning siger: "Daadløst Blund er Folkedød."

Det er for at redde vort Folk fra denne Død, at vi søger tilbage til den Aand, der prægede vort Folk, da det stod sin Prøve, da det gjaldt at vove Livet for Fremtid og Ære.

Som det var en Dag i Februar, der blev Indledningen til Genforeningen, var det en Dag i Februar, der, da Dannevirke blev rømmet, blev Indledning til Frarivelsen, men:

Vor Jens han nok fra Dannevirke drog, men han tog med uplettet Dannebrog, stolt med oprejst Pande, frejdigt kan han stande, han har gjort sin Pligt, den tapre Landsoldat.

Det er det Maal, vi Nationalsocialister gerne vilde naa – at kunne gøre vor Pligt overfor vort Folk og vort Land.

Hvad vore danske Soldater, i Nederlagets tunge Aar, ydede i Tiden fra 6. Februar til 18. April, var mere end Mandemod, det var Heltedaa, som aldrig burde glemmes. Gid vi i vor Tid blot kunde naa frem til vore Forfædres Mandemod, saa vokser der ogsaa nok igen danske Slægtled frem, der kan yde Heltedaa.

Men fordi vi ønsker at gøre os stærke nok til med Rette at kunne kalde os nordiske Mænd, ønsker vi jo derfor ikke at blive til Slagsbrødre. Hverken Slagsbroderen eller Fejglingen er Typen paa den nordiske Mand.

Til Volden, til Stranden eller om Bord,

om Fjendens Mængde var end nok saa stor.

Derfor behøver vi heller ikke at sætte den Soldateraand, vi taler om, i Forbindelse med nogen Krig. Den tapre Landsoldat, som der er blevet sunget saa mange Sange om, var ikke kun en faglært militær Vaabenhaandterer; men var Danmarks rette Søn, der drog af Sted fra sin Pige, der vilde med, fordi Landets Værdier og Folkets Frihed var i Fare. "Ja, var der ingen Fare." saa blev han hjemme for at pløje Marken og for at Græsset slaa. Han var Danmarks ægte, glade og frejdige Søn, der sagde: "Tøv lidt ved Frederiksstad" og gik fremad i lystig Takt. Han var Efterkommer af den Matros, der, efter Overfaldet i 1807, steg i Land ved Toldboden og bad om at maatte blive "svøbt i en Flig af Dannebrog, naar han skulde lægges i sin sidste Køje." Han var i Slægt med Heltene fra 1801, der gik:

Det var den danske Landsoldat, der stod frem af Folket og var en Del af Folket.

Det var den danske Landsoldat, der blev forraadt af sine egne, da Parlamentarismen og Liberalismen fik Indpas i Landet. Han kunde sejre ved Fredericia og paa Isted Hede. Han kunde paa 5. Junidagen storme sejrigt frem paa Dybbøl, men han maatte rømme Dannevirke og blødende lide eller dø paa Dybbøls Skanser, fordi de liberale Ministerier ikke kunde afse Penge til hans Udrustning eller Værn. Hvor Sagkundskaben i 1857 krævede 64 Millioner til Hæren, kunde Regeringen kun gaa med til 30, af hvilke kun de 1,5 var anvendt, da Krigen stod for Døren, Det liberale Styre havde ikke Brug for den tapre Landsoldat, og derfor blev Soldaten lidt efter lidt gjort til Spot og Haan, til en Karrikatur og en Farcefigur.

Men da man var naaet saa vidt, at man troede at have skaaret alle Forbindelser over mellem Folket og dets Hær, begyndte man at drøfte "Militærordninger" i dansk Politik. Nu troede man Tiden inde til ogsaa at kunne "statssocialisere" Hæren, saa den i Stedet for at være et Værn for Folket, blev til et Redskab for Statsmagten, for det politiske Klasseparti, der ved Stemmeftaltal havde tilkøbt sig denne Magt. Vi har jo for nogen Tid siden i den socialdemokratiske Presse kunnet læse, hvorledes man søger at erstatte Officererne, der efter gammel Tradition fremgik af Folkets gamle og modigste Slægter, med klassebevidste Socialdemokrater. Partiet skal træde i Stedet for Slægten og Staten i Stedet for Folket.

Men Stat og Folk er ikke det samme. Folket er en levende Organisme, der giver sine Livsytringer Form i en Statsforfatning, som derved afgrænser Folket, en Ramme, der lægges om Folket som Indhold. Det er Folket, der danner Kærnen, det i sit dybeste Anlæg evige og uforanderlige. Sætter man Staten som Princip højere end Folket, betyder det, at man kan tvinge Folkets Liv ind i en forud bestemt Ramme, hvis Form, det maa bøje sig for. Statsprincippet kan saaledes være baade national og antinational.

Det sidste oplevede vi danske Sønderjyder under vor Adskillelse fra Moderlandet, hvor vort Folkeliv maatte underordne sig den prøjsiske Stats Principper og Vilje, hvor vi ikke kunde skabe en Statsordning ud fra vort eget Folkeliv.

Men i Virkeligheden var dette prøjsiske Statsprincip gennem den liberalistiske

Indflydelse, der ogsaa havde formet det, ligesaa frem med for de tyske Folkestammer, som det var for vor danske Stamme, og derfor var det ogsaa, at det tyske Folk fulgte Adolf Hitler i hans Kamp for den sande nationale tyske Stat, som han er i færd med at skabe om sit genrejste og selvbevidste tyske Folk.

Og hvorledes er saa den Statsform, vi nu lever under som Danske? - Er den et sandt Udtryk for vor danske Folkekarakter? - Nej, den er ogsaa antinational, idet den er Udtryk for en kunstig konstrueret Samfundsopfattelse, der deler Folket i unaturlige Klasser og Partier for derved helt at ødelægge det, ved at lægge alt ind under Staten som øverste Princip.

Den Statsform, der hersker i Danmark idag, er for saa vidt langt farligere for vort Folk, end den præjssiske Stat i sin Tid var det for os Sønderjyder. Den præjssiske Stat forbød os at bruge vore nationale Farver: rødt og hvidt, og vilde tvinge os til at bruge sort og hvidt i Stedet; men det Styre, der idag hersker i Danmark, vil lokke os til kun at bruge den røde Klud, som er dets Mærke.

Prøjerne forbød os at synge Sangen: "Jeg er en simpel Bondemand" paa dansk, men vi maatte gerne synge: "Ich bin ein schlichter Bauersmann." Vi maatte gerne udtrykke de Tanker, der ligger i denne Sang, naar blot vi valgte tyske Udtryksformer. Det var selve Udtryksformen, Statsprincippet vilde præge. Det vilde tvinge os til at iklæde os en bestemt foreskrevet Dragt, en bestemt Kultur, som ikke var fremgaaet af vort eget Folks kulturskabende Kræfter, men som var skabt af vort Nabofolk, som nok adskiller sig fra os i en hel Del saadanne Livsytringer, men som i sit dybeste Væsen, i sit Blod, i Racen dog er os nær beslægtet.

Men den Kamp, vort Folk idag skal kæmpe, er ikke en Kamp om særlige Udtryksmaader for nordisk Folkeand, men det er en Kamp om selve det Liv, som skal bære denne Aanf frem. Det er ikke en Kamp om Ord, men om Begreber, ikke om Farver, men om Symboler. Og derfor har vi ogsaa som Symbolet for vor Kamp valgt det Hagekors, der udtrykker det stærkeste, vi ejer som Folk, vor Stammes Kraft, vore racebestemte Anlæg, vort nordiske Blod.

Dette Symbol bærer vi frem mod Marxismens mærkeløse Klud, og i denne kamp ønsker vi at stille os Side om Side med de Folk, der har den samme Kamp at kæmpe eller har kæmpet den, som det tyske Folk har gjort det under Adolf Hitlers vidunderlige Føring. Vi tilstræber ikke noget Forbund med fremmede

Statsprincipper, men vi tilstræber et Fællesskab med de nordiske og germanske Folk, til hvilke vi uløseligt er knyttet ved Blodets Baand, ved det Slægtsskab, vi hverken kan eller vil fornægte.

Genforeningen af 1920 var en Statsakt, som fuldbyrdede hvad Folket havde tilkæmpet sig ved at være tro mod sig selv overfor en fremmed Statsidè. Men Folkets Kamp er ikke endt endnu. Den Statsform, vi sammen med alle andre danske Stammer lever under idag, er ikke et Udtryk for vor nationale Li form. Ogsaa I Unge, der idag kun kan lytte til vore Fortællinger om den nationale Stortid, Genforeningen i 1920 var, skal opleve en saadan Glæde. Den kommer til jer den Dag, vi sejrer i den Kamp, vi nu skal kæmpe, den Dag, hvor vi kan fejre vort Folks Genforening med sig selv, med sit eget inderste og dybeste Væsen.

Den Genforening vil ikke fremkomme ved Hjælp af Kanoner eller Bajonetter, som det heller ikke var disse tekniske Hjælpemidler, der hidførte Genforeningen i 1920. Den vil heller ikke fremkomme ved en Storm eller Orkan i Naturen; men ogsaa den vil bæres frem af en Vilje, „der mægter vor Frihed at værge" af "Troskab indtil Døden mod Fædrenes Land", af "levende Haab, der kan svinge vort Flag" og af "klippefast Tro paa den Fremtidens Dag, der skal Genfødselen bringe".

Der berettes hernede om en Spaadom, som skal fuldbyrdes her i denne Egn omkring Genner, hvor der skal staa et Slag, som skal vare i 3 Dage og hvor den danske Hær kun skal bestaa af Drengene og Oldingene. Folk, der tror paa Spaadomme, ser paa Baggrund af denne ofte Fremtiden angst i Møde og tænker med Rædsel paa, hvor faa Soldater, vi har hernede ved Grænsen.

Disse gode Folk behøver dog ikke at være saa urolige for Fremtiden; de skulde derimod beskæftige sig lidt mere med Nutiden, thi det Slag, de frygter for at opleve, er allerede begyndt. Det er Holger Danske Slaget, som hvert Slægtled i vort Folk maa kæmpe, hvor Fremtidens Drengene og Fortidens Oldingene gaar i Ring med Nutidens Mænd for Danmarks Fremtid og Ære.

Ogsaa vi, der, som den lille Flok vi er, staar midt i dette Slag mod en Fjende, der er baade stærk og snu, og som intet Middel skyer for at rane Sejren til sig, paakalder Holger Danskes Hjælp.

For Frelse, for Frihed i Trængselens Stund vi kæmpe, saa mange vi ere, og den skal vi kalde den feigeste Hund, som svigter sit Fædrelands Ære.

Dansk Front!

Kilde

Clausen, Frits. (1937): Hvad vil Danmarks National Socialistiske Parti?: Otte taler om D. N. S. A. P.s Program. Aabenraa: D. N. S. A. P.s Forlag. 85-94.

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

Festtale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/frits-clausens-tale-ved-en-s-a-fest-i-oesterloegum>